

толкосъ се мжчяхъ прѣзъ денятъ да се показувамъ веселъ, като приказувахъ съсъ другаритѣ си, двѣтѣ дѣца отъ патрiархията, и двамата вардачи. Нѣкой, като ме гледаше тѣй да се шегувамъ, не можеше да помисли на умаломощенъето ми. Надѣвахъ се да намѣриж у тия усиления малко нѣщо дързость; нѣ тѣ не служяхъ за нищо, и тия нощни вижданъета, които прѣзъ денятъ намирахъ смѣшни, не дохождахъ по малко сѣка вечеръ, за да ме плашижтъ.

Да смѣяхъ, цѣхъ да помолѣж комнеаринътъ да ми даде една друга стая; нѣ, като ме бѣше страхъ да не ми се присмѣе, не можихъ никоги да се рѣшиж на това.

Като гледахъ, че сичкитѣ ми разсждения, сичкитѣ ми рѣшавания, сичкитѣ ми усилия, сичкитѣ ми молитви, нѣмахъ никакво слѣдствие, страшната мисль, да сжмъ съвсѣмъ и за сѣкоги напуснжтъ отъ Бога, облада ме.

Сичкитѣ тия лоши софизми противъ Провидѣнието, които нѣколко дена напрѣдъ разумътъ ми намираше толкосъ слаби, фанжжъ тогази, тѣй да кажѣж, да брѣмчижтъ изъ главата ми, и ги намирахъ достойни за вниманъе. Противостояхъ нѣколко дена на това блазненъе, и се оставихъ да ме повлѣкжтъ.

Забравихъ добрината на религията; рекохъ като разяренитѣ безбожници, или както и наскоро бѣше ми го писалъ Юлиенъ. — Религията не е добра за друго, освѣнъ да ни услабява душята. — Имахъ тая гордость, за да повѣрувамъ, че като се откажѣж отъ Бога, ще си направѣж душята по силна. Лудо увѣренъе! Отказвахъ Божеството, и не можяхъ да се удържиж да не вѣрувамъ на злодѣйни сжщества, които, невидими, обикаляхъ ме, и се виждахъ да се хранижтъ съсъ болкитѣ ми.